

Biblická čtení:

- **Marek 8, 34-41:** Zavolal k sobě zástup s učedníky a řekl jim: „Kdo chce jít se mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne. Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však přijde o život pro mne a pro evangelium, zachrání jej. Co prospěje člověku, získá-li celý svět, ale ztratí svůj život? Zač by mohl člověk získat zpět svůj život? Kdo se stydí za mne a za má slova v tomto zpronevěřilém a hříšném pokolení, za toho se bude stydět i Syn člověka, až přijde v slávě svého Otce se svatými anděly.“

RADOSTNÁ SLUŽBA

Při čtení textu „Kdo chce jít se mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne. Přemýšlela jsem nad tím a propojil se mi tento text s pocity, které mě provázely před rokem, když jsem přemýšlela nad kněžskou službou. Jako první mi přišlo na mysl: veliká zodpovědnost. Závazek, jak by se člověk měl chovat, jak by měl vypadat, působit nebo se stylizovat do této role. Co by všechno měl znát a umět. A pod tím vším jsem vnímala tíhu. Tíhu i fyzicky, když si představím, že si na těch zádech nesu ten svůj kříž, ostatně jako my všichni. Utekly skoro dva roky a dnes mi naskočí radost, vděčnost, důvěra, vedení...Každý se na své cestě proměňujeme a dozráváme. Život s Pánem Bohem nás neustále učí a zdokonaluje, ať už chceme nebo ne, ať už si to uvědomujeme, či ne. Pod tím vším dnes vnímám lehkost. Už to není tíha toho kříže, ale je to jiné. Až někdy neznám ta správná slova. Jeden by v tom hledal složitosti, ale dnes mi naskakují úplně dvě základní myšlenky: Mít rád lidi a mít rád život. A to za mě dnes stačí. Jeden by řekl, že to je málo ne? Ale já si to nemyslím, já jsem přesvědčena, že dnes je to nejdůležitější tady na Zemi. Dále slyším: farář by měl jít příkladem. Ano, to je jistě pravda, ale já to vnímám jako ukázat i své slabosti, pochybení, váhání i to, že mohu říci: já to nevím. Protože jestliže jsme jedno, tak ani farář není více, či méně. Jak jinak ukazovat a vysvětlovat situace/principy/zákony, které nám ukázal J. K., než z vlastní zkušenosti a poznání. Duchovní tím ukazuje pravdu, že je také pouze člověk a řeší stejné věci jako ostatní. A to nás spojuje a otevírá v nás důvěru, že se mohu ukázat, takový jaký jsem i s chybami a pochybeními. Jsme tu, abychom se společně vyučovali a měli pro sebe pochopení, bez odsudků. Další část textu v dnešním evangeliu. Co prospěje člověku, získá-li celý svět, ale ztratí svůj život? Zač by mohl člověk získat zpět svůj život? Kdo se stydí za mne a za má slova v tomto zpronevěřilém a hříšném pokolení, za toho se bude stydět i Syn člověka, až přijde v slávě svého Otce se svatými anděly.“ Vůbec jsem tomu nerozuměla, ale dnes to chápu tak, že nepotřebuji celý svět, ale jsem spokojená s tím, co je a co za práci mohu vykonávat. Stud taky velmi dobře znám. Často jsem slýchávala, ty jsi nějaká divná, nějaká ezo. Nebo, ty to moc řešíš do hloubky. Proč se nad tím zamýšlíš? Dnes už vím, že je to má součást a nemusím se stydět za to, kým jsem a co chci dělat, ani před svými přáteli, že jsem v církvi. A jakmile jsem to přijala, veškeré nepochopení z okolí zmizelo. Úsměvné.

A poslední puzzle do skládky byly naši duchovní předci. Začala jsem pročítat starší dokumenty od zakladatelů naší církve a najednou mě to úplně zahřálo. Objevují tam základní pilíře, na kterých ta naše církev stojí. A já se s nimi ztotožňuji, samozřejmě, vývojem se spousta věcí upravila, dokonce překroutila, ale to k tomu patří. Důležité pro mě je, že se mohu opřít o své duchovní předky a čerpat z nich.

Závěrem bych ráda konstatovala, že jsem vždy chtěla být doktorem. No, ty dva roky medicíny tomu celkem nasvědčovaly. Ale znáte to: člověk míní, Pán Bůh mění. A tak si říkám, že se to tak moc neliší. Děkuji své veliké duchovní rodině, ať už tady v Michli, v církvi nebo na Moravě. Ti jsou součástí cesty. Až si někdy říkám, čím jsem si to zasloužila, že mám kolem sebe tak krásné přátele. A tak se navzájem stále povzbuzujeme, smějme a buďme tu jeden pro druhého. Protože přesně tohle naši církev proměňuje jako celek.